

TE

EVA MONTÉ

KOOP

HOE VER ZOU JIJ GAAN OM
JE HUIS TE VERKOPEN...

DE CRIME COMPAGNIE

EVA MONTÉ

Te koop

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2014 Eva Monté

Omslagontwerp Studio 100%

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © Mohamad Itani / Trevillion Images

ISBN 978 94 6109 1970

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor Nina en Messi

Plum petals falling
I look up... the sky,
a clear crisp moon

Chiru ume ni
miaguru sora no
tsuki kiyoshi

(Baiko)

Proloog

Amsterdam, juni 2001

Hoog in een van de oude bomen op de begraafplaats begon een merel te zingen. Zijn lied verbrak de stilte die beneden als een denken over het gezelschap bij het open graf lag. Marlinde keek omhoog en zag het silhouet van de vogel zwart afgetekend tegen de felle junizon. Uit een andere boom kwam prompt een antwoord. De merel boven hen gooide zich er nu helemaal in. Zo uitbundig en hard klonk zijn gezang, dat Marlinde er wel naar moest luisteren. Ze zag zijn keeltje trillen, zijn borst zwellen en zijn snavel steeds verder opengaan.

Een por in haar zij. 'Jij bent aan de beurt, schat,' fluisterde Richard. Ze keek hem aan. 'Aarde gooien,' voegde hij eraan toe. Ze voelde de priemende blik van haar moeder en pakte snel het schepje van haar aan. Met tegenzin schepte ze een beetje zwarte aarde uit de hoop. Het stuitte haar tegen de borst om mee te helpen de kist waar haar nichtje in lag te bedekken.

'Toe dan,' siste haar moeder. 'Iedereen staat op je te wachten.' Het gezicht van Theresa was asgrauw.

'Sorry,' mompelde ze en ze wierp haar paar korrels naar beneden. Ze kwamen naast de witte kist terecht. Gegeneerd gaf ze het schepje door aan haar man.

Naast haar begon Theresa te wankelen. Ze wilde haar ondersteunen, maar haar broer was haar voor. Erik sloeg snel zijn arm om zijn moeder heen en trok haar frêle lichaam tegen zich aan. Met zijn tweeën liepen ze weg. Zonlicht wierp lichtgroene vlekken op het brede pad. Het was warm.

De combinatie van oxazepam, paracetamol en de hitte in de kof-fiekamer begon Marlinde op te breken. Er leek geen einde te komen aan de stoet mensen die de familie wilden condoleren met het verlies van haar nichtje Sanne. Zuurstof, dacht ze, ik heb zuurstof nodig. Ze trok aan de hals van haar bloes en probeerde diep adem te halen, maar kwam niet verder dan een oppervlakkig teugje. Zwakjes stak ze haar hand uit naar het zoveelste betraande vriendinnetje van Sanne. 'Richard, ik trek het niet meer. Ik denk dat ik zo moet overgeven,' fluisterde ze tegen haar man.

'Nog even volhouden. Denk aan je broer. Je kunt niet zomaar weglopen.'

Ze keek naar Erik en probeerde zich voor te stellen hoe zij zich zou voelen in zijn plaats. Als het niet zijn kind was dat nu buiten alleen in dat graf lag, maar dat van haar. Haar baby, die nu nog veilig en knus in haar buik zat. Niet aan denken, zei ze tegen zichzelf, maar het was al te laat. Achter in haar keel proefde ze de alarmerende smaak van gal. 'Ik ben zo terug,' stamelde ze. Met haar hand tegen haar mond gedrukt rende ze naar de toiletten.

'Waar blijf je nou? Ik sta daar maar in mijn eentje en de mensen zijn al bijna weg.' Verongelijkt kwam Richard de damestoiletten binnen.

Alsof ze voor haar plezier het hele toilet onder had staan kotsen. Strak keek ze hem aan in de spiegel, maar ze had meteen spijt toen ze zijn gehavende gezicht zag en het gips om zijn arm.

'God, wat zal ik blij zijn als dit achter de rug is. Iedereen kijkt naar me alsof het mijn schuld is,' zei hij.

'Doe niet zo gek. Niemand denkt dat het jouw schuld is.'

'Waarom kijkt Erik me dan steeds aan alsof hij me wil vermoorden? En Carlijn doet alsof ik lucht ben. Alsof ik geen verdriet heb.' Hij zuchtte diep. 'Je weet hoe gek ik was op die meid.'

'Erik en Carlijn zijn radeloos. Dat begrijp je toch wel?' Ze streek even langs zijn gezwollen wang. 'Kom, nu gaan we samen terug en dan is deze dag bijna voorbij.'

In de koffiekamer was het nog steeds bedompt, al waren alle gasten inmiddels vertrokken. Carlijn zat in haar eentje in een hoek van de bank. Even bekreep Marlinde het onaangename gevoel dat ze nadrukkelijk niet naar Richard en haar keek.

Erik stond met Theresa naast de bank en draaide zich naar hen om. Ze schrok van de uitdrukking op zijn gezicht.

‘Ik heb een borrel nodig,’ zei Richard. Hij liep naar het buffet.

Halverwege versperde Erik hem de weg.

Er was iets mis. Had Richard het dan toch goed aangevoeld? Vond Erik inderdaad dat de dood van Sanne zijn schuld was?

Richard glimlachte onzeker. Hij wilde zijn hand op Eriks schouder leggen, maar die sloeg hem weg. ‘Blijf van me af en donder op.’ Hardhandig duwde hij Richard naar achteren.

Eriks agressie maakte Marlinde bang.

‘Wegwezen, nu.’ Weer gaf hij zijn zwager een harde duw. Richard onderging het gelaten.

Waarom deed hij niets? Waarom kwam hij niet voor zichzelf op? Het was niets voor hem om zo mak te blijven.

‘Je bent ontslagen, hoor je me?’

Ze deed een stap naar voren. ‘Erik, zeg nou geen dingen waar je spijt van krijgt...’

Haar broer leek haar niet eens te horen. ‘Ik wil je gezicht nooit meer zien.’

In paniek zocht Marlinde de ogen van Theresa. Ze kreeg kippenvel op haar armen toen ze merkte dat haar moeder naar haar stond te kijken alsof ze een vreemde was. Instinctief legde ze haar hand op haar buik. ‘En nu is het genoeg,’ riep ze. ‘Erik, het is niet fair...’

‘Laat maar, Marlinde. Houd je erbuiten,’ zei Richard.

‘Ja, maar lieverd, dit gaat toch te ver?’ Tranen prikten achter haar oogleden.

Erik sloeg geen acht op haar en bleef Richard strak aankijken. Hij leek zijn zelfbeheersing enigszins te hebben hervonden. Toen hij weer sprak klonk zijn stem zakelijk. ‘Richard, je leven hier is

voorbij. Je moet weg uit de stad en je komt nooit meer terug. Als je het wel doet, maak ik je kapot.' Abrupt wendde hij zich tot Marlinde. 'En jij, mag kiezen. Je blijft bij ons, je familie, of je gaat met dat onderkruipsel mee.'

'Erik, dit kun je me niet aandoen.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Aan jou de keus.' Tot haar verbijstering wachtte hij haar reactie niet eens af, maar draaide hij haar de rug toe. Alsof het hem koud liet wat ze zou doen.

Buiten scheen de zon. Marlinde had het gevoel dat ze in een andere wereld stapte. Ze zocht in haar tas naar haar zonnebril en haar mobieltje. Het kon toch niet waar zijn dat haar eigen broer haar en haar man zojuist uit de familie had gezet? Waarom had mama niet ingegrepen? Ze moest een taxi bellen. Nu eerst zo snel mogelijk naar huis.

Richard liep vloekend naast haar. 'Die arrogante opgeblazen hork. Wat denkt hij wel? Dat hij me zomaar kan ontslaan? We zullen nog weleens zien wat er van die zaak van hem terecht komt zonder mij. Ik verkoop nog altijd veel meer huizen dan hij. Die sukkel met zijn lelijke golfbroeken.'

Ze pakte hem bij zijn goede arm. 'Ga niet zo tekeer, Richard. Vertel me liever wat er allemaal aan de hand is, want ik heb duidelijk iets gemist.'

'Nou, het lijkt me vrij duidelijk wat er aan de hand is. Je broer zoekt een zondebok en dat ben ik. Het is toch niet te geloven.' Hij snoof verontwaardigd. 'We zullen in elk geval een taxi moeten bellen, want die volgauto komen we niet meer in. Weet je, voor jou vind ik het nog het ergste. Je eigen broer, die zoiets doet. En je bent nog zwanger ook.' Luidruchtig haalde hij zijn neus op. 'Als jij nou vast belt, dan zoek ik even een dikke boom op.'

Hoewel ze normaal gesproken altijd moest lachen om dit soort opmerkingen van hem, lukte dat nu niet. Ze knikte alleen. 'Ik ga vast naar de parkeerplaats. Dan wacht ik daar op de taxi.'

*

In een hoog tempo liep Richard naar een groepje bomen iets verderop. Hier in de schaduw van het dichte gebladerte was het donker en koel. Hij huiverde. Nadat hij om zich heen had gekeken of niemand hem kon zien, begon hij met zijn linkerhand onhandig aan zijn gulp te trekken.

Zijn hart sloeg een slag over toen plotseling twee handen over zijn heupen naar zijn rits toe gleden.

‘Hulp nodig?’

Amersfoort, twaalf jaar later

Hoofdstuk 1

Te koop: Sloothaak 47

Oorspronkelijke vraagprijs: € 359.000 k.k.

Nu: € 299.000 k.k.

Laat u verrassen door de speelse indeling van deze onder architectuur verbouwde royale woning met hoogwaardige afwerking. De besloten tuin op het zuiden staat garant voor vele uren gezellig dineren met vrienden. Op de begane grond heeft u de beschikking over een grote ruimte die momenteel in gebruik is als atelier, maar die ook uitermate geschikt is voor kantoor aan huis, of als logeervertrek. De eerste verdieping biedt een zee van ruimte, licht en luxe. De woonkamer is gesitueerd op het zuiden. In de halfopen keuken vindt u de nieuwste apparatuur van topmerken. De tweede verdieping heeft drie ruime slaapkamers, alle voorzien van inbouwkasten. Het pronkstuk van de woning is toch wel de luxueuze badkamer uitgevoerd in Carraramarmer, matglas en rvs, voorzien van inloopdouche met massagestralen, dubbele wastafel en jacuzzi.

Kortom een ruimt huis voorzien van alle gemakken waar u zo in kunt trekken.

Joke schrok op van een doffe klap tegen het raam van haar atelier. Ze stootte tegen het glas met water dat ze gebruikte om haar kwasten mee te spoelen. Een grote vlek verspreidde zich over de eekhoorn die ze net met ecoline had ingekleurd en het pigment

vloeide uit over de lijnen. ‘Nee,’ verzuchtte ze. Ze stond op en liep naar het raam om te kijken wat de klap had veroorzaakt.

Buiten, op het terras voor de schuifpui, lag het geknakte lijfje van een jonge koolmees, de oogjes al glazig. Ze kreeg een brok in haar keel. Waarom had Paul nog steeds geen stickers op het raam geplakt? Ze had het hem al zo vaak gevraagd. Meteen voelde ze zich schuldig over die gedachte. Arme Paul. Het was geen onwil. Hij kon dat soort klusjes echt niet meer doen. Als ze stickers op de ramen wilde, zou ze daar zelf voor moeten zorgen.

Hoe laat was het eigenlijk? Al tien uur geweest. Ze had weer eens veel te lang zitten doorwerken aan die suffe bosdieren. Dan moest ze nu Paul gaan helpen met douchen en aankleden, anders was hij nooit op tijd klaar. Over een halfuur stond de nieuwe makelaar op de stoep.

Vlak boven haar hoofd begon het bekende gebonk. Paul had de gewoonte om hard met zijn wandelstok op de grond te tikken als hij haar nodig had.

‘Ja-ha! Ik kom,’ riep ze opgewekter dan ze zich voelde en ze holde de trap op naar de eerste verdieping.

Hij stond met halfopen badjas in de keuken bij het aanrecht, dat ze vanochtend vroeg nog had opgeruimd en schoongepoetst. Ze zag meteen de dikke streep eierstruif die langs het keukenkastje op de geboende vloertegels droop. Hij had geprobeerd een omelet te maken. En kennelijk had hij ook nog trek gehad in koffie. Het gebroken kopje lag in een plas op de grond, te midden van grote proppen keukenpapier, volgezogen met ei, melk en koffie.

‘Ik had nog steeds geen ontbijt gehad, en ik dacht, Joke is weer druk, dus ik bak zelf wel even een eitje... Straks komt toch die makelaar? En ik moet ook nog douchen.’

Ze knielde en begon de rommel op de vloer op te ruimen. ‘Je zou meer helpen als je dit soort dingen niet zelf zou doen. Nu kan ik weer opnieuw beginnen met poetsen, want inderdaad, de ma-

kelaar komt zo. Ga jij maar vast naar boven, dan kom ik je helpen als ik hier klaar ben.'

Hij bleef staan, zwaar leunend tegen de koelkast. 'Ik durf nu even niet alleen met de traplift. Ik ben zo duizelig, daarom ging het net ook mis... Wil je mee naar boven lopen?'

Ze kwam overeind en deponeerde de scherven en de kledderige proppen keukenpapier in de pedaalemmer. 'Goed, schat. Natuurlijk. Sorry, dat ik zo lang beneden was, maar de tekeningen moeten deze week bij de uitgever zijn. Anders moeten we nog een maand wachten op het geld.' Ze legde haar arm om zijn middel en liep met hem naar de trap. Nadat ze hem in het stoeltje van de traplift had geïnstalleerd, drukte hij op de knop. De lift kwam tergend langzaam in beweging. Een tersluikse blik op haar horloge leerde haar dat ze in tijdnood zaten. Toen ze eindelijk boven waren, hielp ze Paul uit de traplift. Hij leunde zwaar op haar; ze hield hem maar net.

'Getver, Joke, wat is dat?'

Ze hoorde paniek in zijn stem en volgde zijn blik. Dieprode vlekken op het witte tapijt op de trap. Pas nu voelde ze de schrijnende pijn aan haar rechterpols. Blijkbaar had ze zich ongemerkt gesneden aan een scherf. Geschrokken keek ze Paul aan. Er zat bloed in zijn haar, op zijn slaap en in zijn nek. Het werd haar even te veel. De keuken, de trap en Paul, hoe ging ze dat allemaal nog schoon krijgen in een kwartier? 'Goed, dit is wat we doen. Ik douche je even heel snel en die rommel in de keuken laten we zitten. Dat komt later wel.'

Hij pakte haar gewonde hand. 'Zal ik niet eerst die wond verbinden? Het is een enorme jaap.'

Tien minuten later plantte ze Paul weer op de traplift. Zijn haren waren nog nat. Terwijl hij aan de trage afdaling begon, probeerde zij het bloed uit het tapijt te boenen met een vochtige handdoek. Ze was halverwege de trap, toen de bel ging.

Met een stralende glimlach deed ze de deur open. Voor de zekerheid veegde ze nog even haar klamme hand af aan haar rok.

‘Goedemorgen, u bent vast mijnheer Hoek.’ Het eerste wat haar aan hem opviel, waren de zware donkere wenkbrauwen boven zijn helderblauwe ogen.

‘Zeg maar Richard,’ zei hij en hij schudde haar de hand. ‘Richard Hoek van Hoekhuis Makelaardij.’

‘En ik ben Joke van de Boogaard. Kom verder.’ Terwijl hij over de drempel stapte, schoten zijn ogen taxerend om zich heen. ‘Mijn man is nog boven in de woonkamer. Zullen we daar maar beginnen? Dan kunnen jullie meteen kennismaken.’

Hij liep voor haar uit de trap op. Bij de bovenste treden moest hij een onhandige draai maken om langs de traplift te komen. ‘Handig zo’n liftje, voor als opa op bezoek komt,’ mompelde hij, met een grijns naar haar omkijkend.

‘Nou, die gebruikt mijn man,’ zei ze onzeker. Het was geleidelijk gegaan, maar als ze alles nu bij elkaar optelde, leek hun moderne designwoning op een bejaardentehuis. Er waren twee trapliften, handgrepen en krukjes in de douche, leuningens langs de wanden, steunbeugels in de wc’s en overal lagen antislipmatten.

Richard liep de woonkamer in en beende met uitgestoken hand af op Paul, die in zijn sta-op-fauteuil zat. ‘Blijft u maar zitten, meneer Van de Boogaard,’ zei hij vriendelijk.

‘Nee, zo erg is het nog niet met me, hoor,’ zei Paul en hij drukte op de knop. ‘Hé, verdomme, Joke, dat ding zit weer vast,’ mompelde hij, op de leuning meppend om het mechanisme weer aan de praat te krijgen.

Ze haastte zich naar hem toe. ‘Ik help je wel even, Paul.’

Hij pakte haar hand met beide handen vast en liet zich door haar uit de stoel omhoog slobberen. ‘Sorry, meneer Hoek, ik heb mijn dag niet zo vandaag.’ Hij schudde Richard de hand.

‘Dat hebben we allemaal weleens,’ merkte Richard vriendelijk op. ‘En zeg u maar Richard.’

‘Paul,’ mompelde Paul en hij liet zich met een zucht terugzakken in zijn stoel.

‘Koffie?’ Joke liep al naar de keuken. Terwijl het koffieapparaat

stond te pruttelen, maakte ze de keuken weer een beetje toonbaar. Zijn dag niet zo vandaag? Met korte, snelle bewegingen spoelde ze het slijmerige eierstruif uit het vaatdoekje.

Vijf jaar geleden was Paul gevallen in de Pyreneeën. Ze kneept hard in het doekje toen ze hem in gedachten weer als een zak cement naar beneden zag storten, meegesleurd door een lawine van rotsblokken. De gids had nog zo gewaarschuwd dat het smalle bergpaadje in die tijd van het jaar levensgevaarlijk was, maar daar had Paul zich niet door laten tegenhouden. Hij moest en zou naar de waterval. Zijn eigenzinnigheid, die ze juist altijd zo in hem had bewonderd, was hen bijna fataal geworden. Zelf had ze zich nog kunnen vastgrijpen aan een boomwortel, maar Paul was zeven meter lager terechtgekomen. Zijn nek- en rugwervels waren beschadigd, ribben gebroken en hij moest verder door het leven zonder milt en de pink van zijn linkerhand. Bovendien was hij aan zijn rechteroor doof geworden en had hij last van steeds ernstigere evenwichtsstoornissen. Volgens de reddingswerkers had hij geluk gehad dat hij nog leefde.

Kennelijk had het lot daarna besloten dat ze zichzelf maar moesten redden, want na het ongeluk hadden de problemen zich opgestapeld.

Over Pauls lichamelijke toestand hadden ze zich in het begin nog niet zoveel zorgen gemaakt. Hij zou vast wel opknappen. En misschien zou dat ook wel zijn gebeurd, als hij niet op die druilerige zaterdagmorgen per se op de fiets naar de bibliotheek had gewild.

Ze was zo nijdig geweest dat hij weer zijn zin had willen door-drijven, dat ze tegen hem had geroepen dat zij geen zin had om nat te worden, maar dat hij vooral zijn gang moest gaan. Wat had ze zich schuldig gevoeld toen een uur later de telefoon was gegaan en een onvriendelijke verpleegkundige haar had ontboden op de eerste hulp.

Paul was duizelig geworden en gevallen. Goddank had de aanstormende stadsbus hem nog net kunnen ontwijken. Voor zijn

toch al kwetsbare wervels was het de genadeklap geweest. Vanaf dat moment kon hij zich niet meer zelfstandig door hun huis verplaatsen, en zo hadden de hulpmiddelen hun intrede gedaan.

Zijn lichamelijke aftakeling leek hand in hand te gaan met het wereldwijd economisch verval. Hun prachtige huis, dat ze voor een flink bedrag hadden verbouwd, was fors in waarde gedaald door de crisis. Het geld dat ze erin hadden gestoken, zouden ze er nooit meer uithalen. De opbrengst van de verkoop van Pauls zaak had hen moeten verzekeren van een goed inkomen na zijn pensioen. Paul had het belegd en leuke winsten geboekt totdat de beurs onderuit was gegaan. Hun aandelenpakket was inmiddels niet veel meer waard. Joke had haar oude beroep als illustratrice van wenskaarten en kalenders weer moeten oppakken. Haar inkomen en Pauls AOW waren maar net genoeg om de vaste lasten te kunnen dragen. Voor reizen, theaterbezoek, of zelfs af en toe een etentje schoot niets meer over, zelfs niet nadat ze de werkster en de tuinman met tegenzin had laten gaan.

Joke had nu een meer dan volle dagtaak aan haar werk, het huis, de tuin en vooral de steeds intensievere zorg voor Paul.

Het huis voelde als een molensteen om haar nek. Toen ze twee jaar geleden noodgedwongen hadden besloten om hun veilige haven te koop te zetten, was ze ook een beetje opgelucht geweest. Ze had zich stiekem verheugd op een gemakkelijker leven, in een knusse gelijkvloerse woning, die per maand zeker niet meer dan de helft mocht kosten dan wat ze nu moesten ophoesten. Dan zouden ze eindelijk weer tijd en geld hebben voor leuke dingen. En Paul zou minder afhankelijk zijn van haar.

De euforie had snel plaatsgemaakt voor teleurstelling. In totaal waren er drie stellen komen kijken, die nooit meer iets van zich hadden laten horen. Hun makelaar maakte zich er niet druk over. Het leek hem het beste om maar gewoon af te wachten tot de markt weer aantrok. Volgens hem waren dit soort huizen op dit moment niet zo gewild.

Twee weken geleden had de buurvrouw op een middag aange-

beld. ‘Ik heb een nieuwtje, maar ik durf het je bijna niet te vertellen, Joke,’ had ze glunderend gezegd.

Joke had echter al op haar klompen aangevoeld wat het nieuwtje zou zijn. ‘Nee, echt? Geweldig voor jullie. Gefeliciteerd.’ Ze had de woorden bijna niet uit haar strot gekregen. Het huis van de buren stond toch pas twee maanden te koop? En het was veel minder mooi. ‘Hoe hebben jullie dat zo snel voor elkaar gekregen?’

‘Volgens de makelaar hebben we een heel courant huis. En je moet natuurlijk een helder verkoopdoel hebben en de juiste keuzes durven maken. Dat zegt Richard Hoek ook, onze makelaar. Geweldige man. Zoveel inzicht. Je moet er wat voor over hebben...’ Ze maakte een gebaar met haar duim en wijsvinger. ‘... maar hij maakt het wel waar. Misschien wil hij jullie ook helpen, want het duurt bij jullie zo langzamerhand wel erg lang. Twee jaar toch al?’

‘Ja, twee jaar. Nou goed, nogmaals gefeliciteerd.’ Ze had de deur dicht geduwd en was naar haar atelier gestormd. Boven het zoveelste tafereeltje van guitige eekhoorns die met beukennotjes in de weer waren, had ze haar tranen de vrije loop gelaten. Nog diezelfde avond hadden ze besloten om hun makelaar de laan uit te sturen en Richard Hoek te bellen.

Joke zette de kopjes, suiker, koffieroom en het schaaltje met krakelingen op het dienblad en bracht het naar de woonkamer.

‘Ik heb begrepen dat jullie hiervoor mijn collega Doornik als makelaar hadden,’ zei Richard, nadat hij een kopje van Joke had aangenomen. Toen ze hem het schaaltje krakelingen voorhield, schudde hij zijn hoofd. ‘Maar de verkoop wilde niet zo vlotten. Tja, in deze tijd is het zaak dat je kansen in de markt herkent en daar is Doornik niet zo’n ster in. Natuurlijk zie ik hier ook op het eerste gezicht wel een paar flinke uitdagingen. De vraag is: durven jullie die aan?’

Joke en Paul wisselden een onzekere blik.

Richard leek het niet op te merken. ‘Kijk, dit is best een aardig huis, netjes onderhouden, prima afwerking, maar de tijd dat

zo'n huis zichzelf verkoopt, is voorbij. Als je wilt verkopen, zul je er keihard voor moeten gaan. Wat is bijvoorbeeld jullie verkoopdoel?'

Joke zette haar kopje op de koffietafel. 'We willen graag kleiner gaan wonen, gelijkvloers en het liefst een beetje in het centrum, in de buurt van de winkels en restaurantjes.'

Hij lachte smakelijk. 'Nee, Joke, dat is je aankoopdoel. Dat komt later pas. Ik zal even uitleggen wat ik bedoel. Je verkoopdoel is dat je vaststelt binnen welke termijn, voor welke verkoopprijs en tegen welke investering je het object gaat verkopen. Als je dat weet, dan kun je een plan maken en daar horen keuzes bij.'

Ze knikte en keek even naar Paul, die het duidelijk niet meer kon volgen. 'We willen eigenlijk zo snel mogelijk naar een ander huis, vooral voor Paul. Zo'n huis met drie verdiepingen is voor hem gewoon niet meer te doen, ondanks alle hulpmiddelen.'

Hoeks blik gleed door de woonkamer en bleef rusten op de wandleuningen. 'Weet je wat, Joke, ik help je straks met je verkoopdoel. Laat me eerst de rest van het huis maar zien. We beginnen boven.'

*

De ronde door hun huis viel Joke zwaar. Nu ze het huis door de ogen van een vreemde bekeek, viel haar op hoe rommelig het was, en eerlijk gezegd ook wel dat het niet echt schoon was.

Voor een buitenstaander was duidelijk dat hier iemand woonde die het huishouden niet meer kon bolwerken en die geen geld had voor een werkster.

De badkamer, strak afgewerkt met wit marmer, roestvrijstaal en matglas, werd ontsierd door een groot aantal witte plastic wandgrepen. In de inloepdouche stond een klapstoeltje van oranje kunststof. De witmarmeren vloer was beplakt met brede zwarte antislipstrips.

Hoek zei niets en schreef niets op. Hij leek ook niet echt te luis-

teren naar haar aanprijzende verhaal over de hoogwaardige duurzame materialen die ze hadden gebruikt en de architect die de ingrijpende verbouwing had vormgegeven en begeleid.

Ze had het gevoel dat ze in het luchtledige stond te praten. Tegen de tijd dat ze beneden in haar atelier waren beland, stond het zweet haar op de rug. ‘Wat ik zo fijn vind aan deze ruimte is het uitzicht op de tuin.’ Ze liep naar de glazen schuifpui en trok hem open. ‘En je zit hier helemaal vrij,’ vervolgde ze, voor hem uit het terras op lopend. ‘Zoals je ziet, houden mijn man en ik van een groene natuurlijke tuin.’

Hij lachte. ‘Ja, dat zie ik vaak bij mensen van jullie generatie. Tegenwoordig onderhouden mensen hun tuin liever, en zetten ze er een mooi strak loungesetje in.’ Met zijn voet gaf hij een zetje tegen het dode koolmeesje. ‘Als er kijkers komen zou ik van tevoren wel even de vogellijken opruimen.’

Haar maag draaide zich om toen ze zag dat de oogjes van het diertje eruit waren gepikt.

*

Richard reed net weg bij de Van de Boogaards, toen zijn mobiel ging. Voor hij opnam, keek hij om zich heen of er geen politie in de buurt was. Hij had al genoeg bekeuringen voor bellen achter het stuur op zijn bureau liggen. ‘Hé, Ghislaine,’ zei hij, nadat hij had vastgesteld dat de kust veilig was. ‘Waar ben je?’

‘Onderweg naar de stad. Ik fiets nu langs de Koppelpoort.’

‘Moet er weer geshopt worden?’

‘Ja, ik heb een paar fantastische laarzen gezien. Maar goed, waarvoor ik belde...’

‘Nee, sorry, dat wordt niets,’ onderbrak hij haar. ‘Ik kom net bij het echtpaar Van de Boogaard vandaan. Hun huis ziet er niet uit, maar ze hebben geen geld voor een woonstyliste. Ik heb je natuurlijk wel gepromoot, en zelfs wat korting aangeboden, maar de heer des huizes wilde er niets van weten.’

‘Balen, zeg. Het leek me zo’n leuke klus, met van die oude mensen.’

‘Die Paul is anders geen lief oud mannetje, hoor,’ merkte hij lachend op. ‘Ik heb medelijden met zijn vrouw. Wat een tiran.’

‘Toch jammer, ik kon het geld goed gebruiken. Die laarzen zijn waanzinnig duur.’

‘Ach, schat, dan krijg je ze toch cadeau van ome Richard. Kom eerst maar even langs op kantoor, dan geef ik je de creditcard van de zaak mee.’

‘Wauw, Richard, waar heb ik dat aan verdiend?’

‘Ik moet de beste woonstyliste van Amersfoort toch een beetje te vriend houden?’ Hij stopte voor een rood stoplicht. ‘Bovendien weet jij vast nog wel een maniertje om me te bedanken.’

Ze lachte hees. ‘Zal ik mijn laarzen daarbij aanhouden?’

Het stoplicht sprong op groen. ‘Deal.’

*

Sinds de makelaar vanochtend de deur achter zich had dichtgetrokken was er geen land te bezeilen geweest met Paul. Het was nu tien uur ’s avonds en Joke hield het bijna niet meer uit. Hij ging maar door.

‘Godverdomme, wat een klootzak,’ zei hij, nog een slokje port nemend. ‘Ik ga niet met die vent in zee. Dan blijven we hier nog maar tien jaar wonen. We redden ons best.’ Met kracht kauwde hij een kaasvlinder naar binnen.

Joke verslikte zich bijna in haar eigen port. ‘Wé redden ons best, zeg je? Ik red ons, Paul. Zonder mij zat je allang in een verpleegtehuis. Ik doe hier alles, verdorie. Ik werk me een slag in de rondte, ik kan geen eekhoorn meer zien. Ik doe het huis, de tuin, de financiën en ik mag ook nog voor jou zorgen. Ik trek het niet meer, Paul. Soms voel ik me meer je verpleegster dan je partner. Bovendien kunnen we hier niet eens meer tien jaar wonen, want het geld is op.’ Ze zag dat hij spierwit wegtrok. ‘Sorry, lieverd, ik kan

me voorstellen dat het voor jou allemaal niet leuk is om te horen, maar het is wel de realiteit. We moeten zo snel mogelijk van dit huis af, koste wat kost.'

'Ja, maar die vent kraakte alles af. En dan zei hij ook nog dat het hier op een revalidatiecentrum lijkt...'

'Nee, Richard zei dat al jouw hulpmiddelen mensen kunnen afschrikken. Jonge mensen, zeg maar onze doelgroep, denken liever niet na over ouderdom en gebrek. Dat moet je niet persoonlijk opvatten. Ik snap het best. Richard zei ook dat het kopen van een huis een positieve ervaring moet zijn, een feelgood-moment. Als wij straks samen naar appartementen gaan kijken, willen we toch ook dat het er uitnodigend uitziet?'

'Dus omdat hij dat zegt, moeten we alles er maar uit slopen? Ik kan toch niet zonder traplift? En hoe moet ik dan douchen?' Hij keek haar verontwaardigd aan. 'Of naar de wc?'

'Het wordt inderdaad een beetje improviseren, maar vast niet voor lang. Je hebt gezien hoe snel Richard het huis van de burens heeft verkocht. Ik kan je de trap op helpen. Dat doe ik nu toch al vaak, als je te duizelig bent voor de traplift. Het krukje in de douche kunnen we laten staan. Dat klappen we gewoon op als er kijkers komen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik moet zeggen dat ik nog het meeste moeite heb met de vraagprijs. Zestigduizend euro eraf, dat vind ik wel erg veel.'

'Dan komen we onder de drie ton. Daarmee mikken we op een ander en groter publiek.' Ze pakte zijn hand. 'Wat hebben we nou helemaal nodig, schat? Als we een niet al te duur appartementje in het centrum kopen, kunnen we de hypotheek voor een groot deel aflossen, en dan hebben we eindelijk weer een beetje lucht. Dan hoef ik niet zoveel te werken en dan hebben we weer meer tijd voor elkaar. Dat is toch het belangrijkste?'

Met een klap zette hij zijn glas op het glazen bijzettafeltje. 'Nou vooruit maar, Joke. Je krijgt je zin. Regel het maar.'

Er ontsnapte haar een zucht van opluchting. 'Fijn, Paul! We gaan

ervoor. Volgend jaar om deze tijd is het allemaal anders.' Uit enthousiasme gaf ze hem een kus op zijn mond.

Gretig duwde hij zijn natte tong bij haar naar binnen. 'Kom mee naar boven, verpleegstertje, tijd voor een feestje.'

Giechelend liet ze zich door hem meevoeren naar de traplift.